

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1687/2020
16.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујићића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ, из ..., чији је заједнички пуномоћник Блажа Менковић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу и ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења заузећа земљишта и исплате накнаде, одлучујући о ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2467/19 од 04.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2467/19 од 04.06.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2467/19 од 04.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2467/19 од 04.06.2019. године, одбијене су, као неосноване, жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П 1969/18 од 12.02.2019. године, у ставу првом изреке, којим је утврђено да су тужени, пресецањем кат. парц. ... КО ..., извршили заузеће непокретности тужилаца оптерећене асфалтним путем, у укупној површини од 115м², у мерама и границама ближе одређеним у овом ставу изреке, у ставу трећем изреке, којим су обавезани тужени да тужиоцима, на име накнаде за заузети део наведене непокретности исплате накнаду у укупном износу од 57.500,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и у ставу четвртом изреке, којим су обавезани тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 130.400,00 динара, са законском затезном каматом од падања у доцњу до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из Закона о експропријацији и Закона о облигационим односима, наведеним у образложењу нижестепених пресуда, усвојен је тужбени захтев и обавезани су тужени да тужиоцима солидарно исплате накнаду за фактички експроприсану непокретност тужилаца, у мерама и границама ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, која је без спроведеног управног поступка експропријације, пресецањем парцеле тужилаца и асфалтирањем пута за пролаз моторних возила на релацији Лесковац-Орашац, у површини од 115м², прешла у јавну својину тужене Републике Србије, а чији је корисник и управљач тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд. Како су услед изградње наведеног пута тужиоци онемогућени да користе овај део парцеле, тужени су обавезани да им исплате накнаду, у висини просечне тржишне вредности непокретности на датој локацији, утврђеној из налаза и мишљења судског вештака, датог и на основу података о ценама пољопривредног земљишта које је Пореска управа утврђивала за потребе корисника експропријација извођених у ближој околини. Оцењени су неоснованим истакнути приговори недостатка пасивне легитимације на страни тужених, јер је у смислу одредбе члана 10. ст. 2. и 7. Закона јавној својини асфалтирани пут на парцели тужилаца (државни пут другог реда) добро у општој употреби у јавној својини тужене Републике Србије, а тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд, у смислу чл. 7. и 8. Закона о јавним путевима, обавља делатност управљања путем, која између осталог обухвата: коришћење пута, вршење инвеститорске функције на изградњи и реконструкцији пута, организовање и обављање стручних послова на изградњи, реконструкцији, одржавању и заштити пута идр. На тај начин тужиоци су лишени права у вези те парцеле, а како им није исплаћена накнада, сходно члану 1. Протокола бр. 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије, досуђена им је тражена накнада као посебан вид заштите права на имовину, у висини просечне тржишне вредности непокретности на датој локацији.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих произилази закључак о различитом одлучивању у истој или сличној чињенично правној ситуацији. Одлуке, на које се тужени позива у ревизији, не односе се на оцену недостатка пасивне легитимације на страни туженог у ситуацији у којој је тужени корисник и носилац права управљања парцелом на којој је изграђен пут, каква је ситуација у конкретном случају.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.05.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 10.000,00 динара. Поднеском од 12.10.2018. године, тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 57.500,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 12.02.2019. године. Другостепена пресуда је донета 04.06.2019. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа- судија
Божидар Вујичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић